

Assistent-Schepper

“Wat?” vroeg God, de Schepper hemzelf, terwijl hij zowat stikte in zijn verontwaardiging.

“Dat het auteursrecht belabberd geregeld is,” herhaalde Gerard, zijn vorige antwoord in andere woorden.

“Er is geen sprake van auteursrecht,” sprak God furieus, “geen sprake van. Wij zijn geen bèta-wetenschappers, kom op zeg.”

“Toch blijf ik het merkwaardig vinden dat mij geen enkel eerbetoon toekomt als assistent-schepper,” stelde assistent-schepper Gerard, “in het boek gaat het ook al voortdurend over u, terwijl ik toch één of drie aardige suggesties heb gedaan. Ere wie ere toekomt.”

“Zonder mij waren jouw suggesties suggesties gebleven,” galmde God, “je zult mij dankbaar moeten zijn dat ze tastbaar zijn geworden.”

“Dankbaar’,” monkelde Gerard, de assistent-schepper, “ik kook al elke dag voor u. Enkel omdat u ons servies heeft geschapen, kunnen wij elke dag eten, pepert u mij in. Vroeger aten we gewoon uit de pan, dat ging toch ook?”

“Godsamme,” vloekte God, “ik wou dat ik me nooit met dat leerlingwezen had ingelaten. Wat een gezeur, zo'n stagiair. Wat wil jij nou toch bereiken?”

“De verliefdheid scheppen,” verzuchtte Gerard met een rozige blik in zijn ogen, “ware het niet dat u dat vast als uw schepping zult aanmerken.”

“Vanzelf,” onderbrak God, “aan die snotneus die jij bent zoiets moois als de schepping der verliefdheid toekennen, is hetzelfde als menen dat indien er meer ijs op de Noordpool had gelegen, de aarde ten minste één platte kant had gehad.”

“Ik denk dat u nooit verliefd bent geweest,” provoceerde Gerard.

“Ik ben God en ik heb een zoon,” sprak God trots, in zijn alwetendheid wetend dat dit een loos argument zou blijken.

“De bakker had ook een zoon, maar daar kwamen geen kadetjes van,” bitste Gerard zijn repliek, “en een positieve stagebeoordeling hoef ik ook niet.”

God gaf hem een slap handje, waarna Gerard vertrok. Hij schijnt zich nadien te hebben toegelegd op het scheppen van orkanen. Met wisselend succes.